

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

í t é l e t e

Az ügy száma: Pfv.II.20.816/2021/5.

A tanács tagjai: Nyíróné dr. Kiss Ildikó a tanács elnöke

Dr. Kiss Gabriella előadó bíró

Dr. Hajdu Edit bíró

A felperes: felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Daragó Ügyvédi Iroda (cím2., ügyintéző: dr. Daragó Dénes ügyvéd)

Az alperes: alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Pivarnyikné dr. Juhász Emőke Ügyvédi Iroda (cím4, ügyintéző: Pivarnyikné dr. Juhász Emőke ügyvéd)

A per tárgya: ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 117.Pf.636.604/2020/7.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 14.P.21.756/2017/95., 100. sorszámon

kijavítva

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal támadott részében részben – az elsőfokú eljárási költség körében - hatályon kívül helyezi.

Az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az elsőfokú eljárási költség összegét 2.540.000 (kettőmillió-ötszáznegyvenezer) forintra felemeli.

Ezt meghaladóan a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 317.500 (háromszáztizenhétézer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 1.950.000 (egymillió-kilencszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes édesapja (a továbbiakban: örökhagyó) a nyugdíjba vonulásáig orvosként dolgozott. Utolsó működési nyilvántartási ciklusa a haláláig tartott, jogosult volt receptírásra is.

[2] Az örökhagyó kapcsolata a felperessel nem volt vitáktól mentes, egyik unokájával azonban jó viszonyt ápolt.

[3] Az alperes az örökhagyó volt élettársának a fia. Közeli kapcsolatban álltak, rendszeresen összefártak, az alperes törődött az örökhagyóval.

[4] Az örökhagyónál 2001-ben jobboldali, 2014-ben baloldali vesetumort diagnosztizáltak, veséje egy részét eltávolították. A 2012-ben elszenvedett autóbalesete utáni gyógyulási időszakot a felperesnél töltötte. 2013 novemberében idősek otthonába költözött romló egészségi állapota miatt. Az intézményt az alperessel együtt választotta ki. Kezdetben rendszeresen kijárt az otthonból: visszajárt az 1/1 arányú tulajdonát képező cím5 ingatlanba (a továbbiakban: ingatlan) és az alpereshez is.

[5] Az örökhagyó 2012. december 17-én átutalt az alperesnek 17.500 EUR-t (a továbbiakban: 2012-es ajándékozási szerződés), majd 2014. május 9-én – ügyvéd által ellenjegyzett magánokiratba foglalva – ajándékozási szerződést kötöttek, amelyben az alperesnek ajándékozta az ingatlant holtig tartó haszonélvezeti jogával terhelten (a továbbiakban: 2014-es ajándékozási szerződés). Az ügyvédi tényvázlatban kijelentette, hogy a szerződés aláírását ítélőképessége teljes birtokában határozta el. A szerződéskötéskor bemutatta orvosi működési nyilvántartási igazolását.

[6] Az örökhagyó 2014. december 12-én közjegyzőhelyettes előtt közokiratba foglalt magánvégrendelet tett, amelyben halála esetére minden ingatlan és ingó vagyonának örököséként unokáját, M. A.-t nevezte meg. Ugyanezen a napon – szintén közokiratban – fenntartotta az ingatlan ajándékozási szerződésben foglaltakat és megerősítette az EUR ajándékozását is.

[7] Az örökhagyót 2015. május 13-án az idősek otthonában pszichiátriai vizsgálatnak vetették alá. Megállapították, hogy esetében a napi működés terén jelentős funkciócsökkenés észlelhető a pénzhasználat és a gyógyszeresedés területén, valamint rövidtávú emlékezetzavarban szenved.

[8] Az örökhagyó 2016. március 18-án meghalt.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[9] A felperes az örökhagyó megbízása és meghatalmazása alapján 2015. március 16-án nyújtott be keresetlevelet az alperes ellen, amelyben az ajándékozási szerződések érvénytelenségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását kérte. A bíróság felhívására a perbe II. rendű felperesként belépett az örökhagyó is. Miután I. rendű felperes a

keresetétől elállt, a bíróság vele szemben megszüntette a pert. Az örökhagyó halálát követően a felperes jogutódként ismét perbelépett.

[10] A felperes a felülvizsgálati kérelemmel érintett módosított keresetében a 2014-es ajándékozási szerződés érvénytelenségére hivatkozással kérte az ingatlanon fennálló 1/1 arányú tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését.

[11] Álláspontja szerint az örökhagyó az ajándékozási szerződés megkötésének időpontjában nem rendelkezett a szerződés megkötéséhez szükséges belátási képességgel, ezért az semmis. Hangsúlyozta: a perben kirendelt dr. K. I. igazságügyi elmeorvos szakértő ellentmondásmentes szakvéleménye a keresetet alátámasztja. Életszerűtlennek tartotta, hogy egy fizikálisan és mentálisan beteg 85 éves ember a magát vagyonosnak valló alperesnek akarta ajándékozni a vagyonát, holott családja volt.

[12] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[13] Vitatta a megjelölt érvénytelenségi ok fennálltát. Kiemelte: az örökhagyó utólag érvényesként ismerte el az ajándékozási szerződéseket, megerősítette akaratát mindkét szerződés tekintetében. Azok létrejöttékor is cselekvőképes állapotban volt, akarata mindkét szerződés megkötésére kiterjedt, amit alátámaszt a közjegyzői okirat. Az eljárás során készült szakértői véleményt aggályosnak tartotta és a dr. V. J. magánszakértő által készített szakvéleményt kérte figyelembe venni. Kifogásolta, hogy a kirendelt szakértő szakvéleményéből nem derül ki, melyik az az orvosi irat, amelynek alapján kétséget kizáróan megállapította az örökhagyó belátási képességének hiányát a 2014-es ajándékozási szerződés megkötésének időpontjára. Véleménye szerint ezt megalapozó adat a perben nem merült fel.

Az első- és másodfokú határozat

[14] Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 908.050 forint perköltséget.

[15] A felülvizsgálati kérelemmel érintett körben kifejtette: az örökhagyó a 2014-es ajándékozási szerződés megkötésének időpontjában képes volt önálló, befolyásmentes akaratnyilvánításra. Értékelte a perben kirendelt és a magánszakértő megállapításait, valamint a tanúvallomásokat. Együttes mérlegelésük eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy nem merült fel az ügyletkötés napján az örökhagyó belátási képességére is kiható súlyos depresszió fennálltát igazoló adat.

[16] A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a felülvizsgálati kérelemmel érintett, a 2014-es ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta, az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 4.653.756 forintra felemelte.

[17] Indokolásában rámutatott: az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a per főtárgya tekintetében érdemi döntése is helytálló.

[18] Az állapot cselekvőképtelenség kérdését illetően egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében ismertetett szempontokkal, bizonyíték értékeléssel. Kifejtette: a kirendelt szakértő szakvéleménye alkalmatlan a felperes által állított tény kétséget kizáró bizonyítására, mert vizsgálata nem terjedt ki arra, hogy a konkrét szerződéskötési időpontokban milyen volt az örökhagyó elmeállapota, aktuális kognitív képessége, holott a jogvita eldöntése szempontjából ennek volt ügydöntő jelentősége. Megjegyezte, hogy a felperes ennek ellenére nem kérte új szakértői kirendelését. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját: a bizonyítékok alapján nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a két szerződéskötési időpontban az örökhagyót pszichiátriai betegsége akadályozta az egyébként meglévő kognitív képességeinek

kifejtésében.. Utalt a tanúvallomások tartalmára is. Az alperes személyes nyilatkozata és a szerződést ellenjegyző ügyvéd tanúvallomása közt mutatkozó ellentmondás az érdemi döntést illetően nem vet fel aggályokat, mert az ügyvéd elfogulatlan tanúvallomása alapján a szerződéskötés lényegi körülményei feltárhatók voltak. Megjegyezte, hogy a két hivatkozott közjegyzői okirat kelte között négy hónapnyi különbség van, ami hullámzó pszichés állapot mellett semmilyen következtetés levonására nem ad alapot.

[19] Az elsőfokú eljárási költségre vonatkozó fellebbezéssel összefüggésben azonban álláspontja az volt, hogy az alperesi képviselő által érvényesített óradíj nem eltúlzott, az óraszám pedig a tárgyalások számával, időtartamával arányos, és nem indokolt a 10% költségátalány mellőzése sem. Erre tekintettel az elsőfokú perkoltséget az alperesi képviselő megbízási szerződése alapján levezetett számításnak megfelelően határozta meg, ebben a részében megváltoztatva az elsőfokú bíróság ítéletét.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[20] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben – tartalma szerint - annak részbeni hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a 2014-es ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte.

[21] Megsértett jogszabályhelyként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:9. §-át, a régi Pp. 177. § (1) bekezdését, 182. § (3) bekezdését és 206. § (1) bekezdését jelölte meg.

[22] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a feltárt tényállásból jogszabálysértő következtetéseket vont le. A bizonyítékokkal – különösen a kirendelt igazságügyi szakértő véleményében foglaltakkal – ellentétesen jutott arra a következtetésre, hogy nem lehet minden kétséget kizáróan megállapítani az örökhagyó belátási képességének hiányát a 2014-es ajándékozási szerződés megkötésének időpontjában. Az erről való döntésnél annak kell lényegi szerepet tulajdonítani, hogy az örökhagyó képes volt-e felmérni: érdekében állt-e a szerződés megkötése és felfogta-e a jogügylet jelentőségét. Megítélése szerint a szerződéskötésekre nem az ajándékozó érdekében került sor. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság nem foglalkozott a szerződéskötés körülményeivel.

[23] Kifejtette: a kirendelt szakértő szakvéleményét nem hagyhatták volna figyelmen kívül az eljáró bíróságok, mert az nem homályos és nem áll ellentétben a bizonyított tényekkel. Az egyébként szükségképpen nem objektív magánszakvélemény sem kérdőjelezte meg a kirendelt szakértő szakvéleményét, csupán a szakértői bizonyosság szintjét tette vitássá. Hiányosnak tartotta a jogerős ítéletet, mert nem tartalmazza, miben áll az igazságügyi szakértői vélemény ellentmondásossága. Úgy vélte, a szakértői vizsgálat kiterjedt arra, hogy az egyes szerződéskötési időpontokban milyen volt az örökhagyó elmeállapota. Álláspontja szerint jogszabálysértően róta a terhére a másodfokú bíróság, hogy a szakvélemény elkészültét követően nem volt további bizonyítási indítványa. Ezzel szemben kiemelte: a különleges szakértelmet igénylő jelentős tényt szakértővel bizonyította, arról pedig nem kapott tájékoztatást, hogy a szakvéleményt a bíróság ellentmondásosnak tartja. Ilyen körülmények között nem várható el, hogy további bizonyítási indítvánnyal éljen.

[24] Eltúlzottnak tartotta a jogerős ítéletben felemelt elsőfokú eljárási költséget, ami a pertárgyérték 18,75%-a.

[25] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

[26] Hangsúlyozta: a felperes kizárólag a bíróság mérlegelési tevékenységét támadta, ami azonban nem minősül jogszabálysértésnek, ezért a felülvizsgálati kérelmet érdemi vizsgálat nélkül el kell utasítani. Véleménye szerint az eljáró bíróságok feltárták az örökhagyó komplett élethelyzetét. Kifejtette: a cselekvőképtelenség megítélésénél a bíróságnak nem azt kell vizsgálnia, hogy az alperesnek milyen, a felperes által vélt érdeke fűződhetett az ügyletnek, hanem azt, hogy annak megkötésekor az örökhagyó képes volt-e, képes lehetett-e az ajándékozási szerződés lényegét és annak jogkövetkezményeit átfogni a tudatával. A belátási képesség jogi kategória, amelynek alapját a szellemi képesség megléte vagy annak hiánya képezi. Az örökhagyó magatartásában pedig nem volt arra utaló jel, hogy ne lenne képes felelősségteljes döntések meghozatalára. Ezzel összefüggésben a tanúvallomásokra és az orvosi dokumentációra hivatkozott. Emiatt nem lehet még csak valószínűsíteni sem, hogy a 2014-es ajándékozási szerződés létrejöttékor ne lett volna tisztában az ingatlan tulajdonjogának alperesre történő átszállásával.

[27] Érvelése szerint az eljáró bíróságok a szakértői megállapításokat ütköztették, elemezték, majd ennek alapján helyesen foglaltak állást: nincs olyan orvosi adat, amelyből szakértői bizonyossággal lehetne arra következtetni, hogy az örökhagyó 2014. május 29-én térben és időben ne rendelkezett volna a szerződés megkötéséhez szükséges belátási képességgel. Utalt továbbá arra, hogy a bíróságok bizonyíték mérlegelési tevékenysége nem volt okszerűtlen, mert a bizonyítékok alapján nem csak egyfajta, a jogerős ítéletétől eltérő következtetésre lehet jutni.

[28] Az elsőfokú perköltséggel kapcsolatosan kérte értékelni, hogy a tárgyalásokon való részvétel, az azokra való felkészülés olyan munkaterhet és munkaidő szükségletet jelentett, amely a jogerős ítéletben megállapított ügyvédi munkadíjat megalapozza.

A Kúria döntése és jogi indokai

[29] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[30] A Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 272. § (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhelyek, az azokkal összefüggő – állított – jogszabálysértések, valamint a kérelem ehhez kapcsolódó jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálta felül [a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK vélemény].

[31] A felperes felülvizsgálati kérelmében kizárólag a 2014-es ajándékozási szerződés érvényességét vitatta állítva, hogy annak megkötésekor az örökhagyó cselekvőképtelen állapotban volt. Okszerűtlennek tartotta ennek kapcsán az eljáró bíróságok bizonyíték mérlegelését, mert a perben kirendelt szakértő szakvéleményére támaszkodva kellett volna meghozniuk döntésüket.

[32] A felülvizsgálati eljárás, mint rendkívüli jogorvoslat során általában nem vizsgálható a bíróság mérlegelési körébe tartozó tényállás és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére, értékelésére sem. A Kúria felülbírálati lehetősége arra korlátozódik, hogy az eljáró bíróság a mérlegelés körébe vont adatok, bizonyítékok értékelése és egybevetése során nem jutott-e nyilvánvalóan helytelen, okszerűtlen következtetésre (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IX.21.680/2006., megjelent: EBH2006.1526.). A bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelésének hiányában felülmérlegelésre a felülvizsgálati eljárásban nincs lehetőség. Nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek pedig csak az minősíthető, ha a bizonyítékokból kizárólag egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítéletétől eltérő jogkövetkeztetésre lehet jutni (Kúria Pfv.I.21.474/2011/10., megjelent: BH2013.119.). Felülmérlegelésnek tehát kizárólag a törvény mérlegelési szabályát súlyosan sértő eljárás esetén van helye. Ezért ha a fél

okszerűtlen mérlegelésre hivatkozik, a Kúriának abban a kérdésben kell állást foglalni, hogy a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelése megfelelt-e a régi Pp. 206. § (1) bekezdés által támasztott követelményeknek, annak volt-e olyan – a fentiekben ismertetett – hibája, ami az ügy érdemi elbírálására kiható súlyos eljárási szabálysértésnek minősül.

[33] A régi Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A mérlegelés kizárólag a bíró perbeli cselekménye, logikai következtetés, amelyben a bizonyítást és a per egész anyagát egységesen értékeli. A bíróság a bizonyítás körében többféle mérlegelési tevékenységet fejt ki: megállapítja az egyes bizonyítékok bizonyító erejét, értékét, feltárja azok összefüggéseit és ellentmondásait, majd mindezeket egybevetve, együttesen mérlegelve foglal állást arról, hogy a bizonyítandó tények az eljárás során bizonyítást nyertek-e. Azt, hogy mely tények jelentősek az adott per eldöntése szempontjából, azok az anyagi jogi jogszabályok határozzák meg, amelyek ezekhez a tényekhez – a tények fennállásához vagy fenn nem állásához – valamilyen jogi hatást fűznek. A bíróság tehát a felek perbeli előadásai és a bizonyítékok értékelésével, mérlegelésével állapítja meg a tényállást, majd a tényekből levont anyagi jogi következtetéssel hozza meg a döntését, vagyis az irányadó anyagi jogszabályok alkalmazhatóságát vizsgálja az adott tényállás függvényében.

[34] A perbeli bizonyítékoknak nincs előre meghatározott bizonyítóereje, ezért a bíróság az ellentétes szakvéleményeket értékeli, mérlegeli. Nincs elzárva attól, hogy a bizonyítékok maguk összességében való értékelése során valamelyik szakértői véleményt mellőzze, ezt azonban csak a perben feltárt kétségtelen tényekre alapozva teheti meg (Legfelsőbb Bíróság Pfv.V.20.732/1996., megjelent: BH2000.208.). Ha két szakvélemény áll rendelkezésre, amelyek közül az egyik a perben kirendelt szakértő, míg a másik a fél által megbízott magánszakértő szakvéleménye, a bíróság a mérlegelés során mindkettőt értékelni köteles. A magánszakértői vélemény ugyanis nem egyszerűen a fél – szakmai kérdésben tett – előadása, hanem olyan egyedi, a régi Pp. 166. § (1) bekezdésében nem említett sui generis bizonyítási eszköz, amelyet a bíróságnak a szabad bizonyítás [rég Pp. 3. § (5) bekezdés] keretén belül értékelnie kell. A magánszakértői vélemény megállapításai alkalmasak lehetnek arra, hogy a perszakértői véleményt aggályossá tegyék, annak bizonyítóerejét lerontsák. Ha a bíróság által kirendelt és a magánszakértő szakvéleménye között ellentmondás mutatkozik, azokat a szakvélemények ütköztetésével fel kell oldani. Ennek célszerű módja lehet a perszakértő szakértőként, valamint a magánszakértő tanúként történő együttes meghallgatása. A bíróság az ellentmondások feloldása nélkül, pusztán mérlegeléssel nem fogadhatja el a fél megbízása alapján készült magánszakértői véleményben foglaltakat ítélezése alapjául, félretéve ezzel a perben kirendelt – és így a felektől teljesen független – szakértő álláspontját. A kirendelt szakértő véleménye csak akkor vethető el, illetve a magánszakvélemény csak akkor fogadható el, ha a vélemények ütköztetése alapján a kirendelt szakértő szakvéleményének helyességéhez nyomatékos kétség fér, ezzel szemben a magánszakvéleményt annak előterjesztője kellő szakmai indokokkal támasztja alá (Legfelsőbb Bíróság Pfv.20.500/2011/6., megjelent: BH2012.175.)

[35] Az elsőfokú bíróságban az alperes által csatolt magánszakértői vélemény aggályt keltett a kirendelt szakértő szakvéleményének helyességét illetően, ezért a fent ismertetett eljárásrendnek megfelelően járt el: ütköztette a szakértői véleményeket, majd a bizonyítás eredményét egységesen értékelte az irányadó anyagi jogi rendelkezéshez [Ptk. 2:9. § (1) bekezdés] mérten lényeges perbeli bizonyítékokkal. A Ptk. 2:9. § (1) bekezdése alapján azt kellett vizsgálnia, hogy a bizonyítékokból levonható-e olyan következtetés, amely szerint az örökhagyó ügyei viteléhez szükséges belátási képessége – mentális zavar következtében – a

szerződéskötéskor aktuálisan teljesen hiányzott. Csak ez az állapot válthatja ki ugyanis a hivatkozott jogszabályhely szerinti joghatást: a szerződés semmisségét. Az eljáró bíróságok ehhez a törvényi tényálláshoz, annak meghatározott eleméhez mértén megfelelően értékelték a szakértői vélemények megállapításait, érveit, vizsgálati szempontjait és ezekkel együtt az örökhagyó egykori orvosi iratait, valamint a szerződéskötéskori állapotát észlelő tanúk vallomásait. A Kúria egyetért az eljáró bíróságokkal abban, hogy a releváns bizonyítékok alapján nem állapítható meg kétséget kizáróan az az anyagi jogi szempontból jelentős tény, hogy az örökhagyót a 2014-es ajándékozási szerződés megkötésében, következményeinek felismerésében pszichiátriai betegségének aktuális állapota – az egyébként meglévő – kognitív (megismerési, információ feldolgozási és gondolkodási) képességének kifejtésében akadályozta. Nem teljesült tehát a felülmérlegelés felülvizsgálati szakban irányadó feltétele: a releváns bizonyítékok alapján nem kizárólag a jogerős ítéletétől eltérő, a felülvizsgálati kérelemben levezetett jogkövetkeztetésre lehet jutni. Mindezek alapján nem állapítható meg az e körben megsértettként megjelölt jogszabályok jogerős ítélet általi megsértése. A szakvélemény ellentmondásosságáról való tájékoztatási kötelezettség felülvizsgálati kérelemben hivatkozott megsértése adekvát jogszabálysértés megjelölése hiányában nem volt vizsgálható.

[36] Részben egyetért azonban a Kúria a felülvizsgálati kérelem érveivel az alperes másodfokú bíróság által megváltoztatott elsőfokú eljárási költségét illetően.

[37] Az alperes a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés alapján érvényesített ügyvédi munkadíj iránti igényt, amelyben 25.000 forint óradíjat határoztak meg áfával növelten. A kikötött óradíj arányos, ennek kapcsán helyes álláspontot foglalt el a másodfokú bíróság. A Kúria megítélése szerint azonban a felszámított óraszám eltúlzott. Kétségtelen, hogy a tárgyalásokon az alperes jogi képviselője megjelent. Helyesen számította fel ezért a megtartott tárgyalások teljes óraszámát. A tárgyalások előrehaladtával azonban a felkészülés – szemben a felülvizsgálati ellenkérelemben írtakkal – nem vesz egyre több időt igénybe, mert egy folyamatban lévő ügyben a jogi képviselőnek a felkészüléséből adódó korábbi ismereteit már nem kell újra megszereznie, hanem az előző tárgyalás óta felmerült peradatokat kell a kialakított jogi koncepciója szempontjából értékelnie. Ilyen módon a tárgyalásokra való felkészülés reális ideje lényegesen kevesebb a feltüntetett óraszámnál. A Kúria ezt összesen 13 órában fogadta el. A beadványok érvei pedig – az egyes beadványokon belül, illetőleg a korábbiakhoz hasonlítva – előfordul, hogy ismétlődnek. Ezek esetében is igaz ugyanakkor, hogy a jogi képviselő felhasználhatja az ügy folyamán már megszerzett ismereteit. Mindezekre tekintettel a Kúria a beadványok elkészítésére fordított időt 30 órában fogadta el. A perköltség egyéb elemeire szánt időszükségletet az alperesi képviselő helytállóan számította 11 óra 15 percben. Mindezeket összegezve a Kúria 80 óra időszükségletet látott reálisnak az alperesi képviselő részéről a per viteléhez. Ennek alapján a megbízási szerződés szerinti óradíjjal számolva az óradíjra vetített 10% költségátalányt is tartalmazó 2.000.000 forint illeti az alperesi képviselőt, az áfával növelt összeg 2.540.000 forint.

[38] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítélet elsőfokú eljárási költségre vonatkozó rendelkezését a régi Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és ebben a részében az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, 2.540.000 forintra emelve az elsőfokú eljárási költség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 2. § (2) bekezdésének alkalmazásával, amely így arányban áll a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Egyebekben – a per főtárgya tekintetében – a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Záró rész

[39] A per fő tárgya kapcsán eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán irányadó 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni az alperes felülvizsgálati eljárási költségét, ami a jogi képviselétével összefüggésben merült fel. Ennek összegét a Kúria a Rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján határozta meg, figyelemmel az alperes és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésre és arra, hogy az nem volt eltúlzottnak tekinthető.

[40] A felperes köteles továbbá megfizetni a személyes illetékeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket, amelynek összegét a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése alapján számította [6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) bekezdés].

[41] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján.

[42] Az ítélet ellen a régi Pp, 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki a felülvizsgálatot.

Budapest, 2022. március 1.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Kiss Gabriella s.k. előadó bíró, dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: